

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH

MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 27 lipca 2018 r. do dnia 2 sierpnia 2018 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1. Aktualności

Wypełnianie JPK_VAT – wyjaśnienia Ministerstwa Finansów

W związku z licznymi błędami popełnianymi przez podatników podczas wypełniania Jednolitego Pliku Kontrolnego (JPK_VAT), Ministerstwo Finansów w komunikacie z dnia 18 lipca 2018 r. przedstawiło wyjaśnienia dotyczące transakcji objętych procedurą tzw. „odwrotnego obciążenia” oraz wprowadzania do JPK_VAT danych z faktur.

Kupujący, który wykazuje w JPK_VAT dostawę towarów lub świadczenie usług, dla których podatnikiem jest nabywca:

- w części sprzedażowej wypełnia odpowiednio pola: K_34 – kwota netto i K_35 – VAT,
- po obydwu stronach, tj. zarówno w części sprzedażowej, jak i zakupowej, wpisuje dane swojego kontrahenta, jako rzeczywistej strony transakcji i wystawcy konkretnej faktury. W polach obowiązkowych wskazuje: NIP, nazwę i adres kontrahenta oraz numer dowodu sprzedaży wystawionego przez tego kontrahenta.

Podczas wypełniania informacji JPK_VAT należy zwrócić szczególną uwagę na wpisywanie poprawnych danych w polach, które odnoszą się do numeru i daty wystawienia faktury oraz numeru identyfikacji podatkowej (NIP) kontrahenta:

- w polach „DowodSprzedazy”, „DowodZakupu” należy wprowadzić cały numer dowodu sprzedaży. Dla konkretnej faktury u dostawcy jak i u nabywcy powinien być to ten sam numer faktury,
- w polu „DataWystawienia” – dostawca wskazuje datę wystawienia dowodu sprzedaży, natomiast w polu „DataZakupu” nabywca wskazuje datę wystawienia dowodu zakupu. Dla konkretnej faktury „DataZakupu” wykazana w JPK_VAT nabywcy musi być zgodna z datą, która jest wykazana w polu „DataWystawienia” w JPK_VAT dostawcy,
- w polach „NrKontrahenta” jak i „NrDostawcy” należy wpisać dokładny numer, za pomocą którego kontrahent jest zidentyfikowany na potrzeby podatku lub podatku od wartości dodanej. W przypadkach, w

których zgodnie z ustawą podanie numeru nie jest wymagane, należy wpisać „brak”.

Ministerstwo Finansów przypomina również, iż podatnicy w broszurze informacyjnej na stronie JPK na Portalu Podatkowym MF, w zakładce „Pliki do pobrania”, mogą znaleźć więcej informacji o zasadach wypełniania JPK_VAT.

2. Zdaniem eksperta

Czy strata w związku z likwidacją środka trwałego jest kosztem podatkowym?

Straty z likwidacji nie w pełni umorzonych środków trwałych, spowodowane zdarzeniami innymi niż zmiana rodzaju działalności, mogą być uznane za koszty

Andrzej Łukiańczuk

Doradca podatkowy nr wpisu: 10266

Kierownik zespołu cen transferowych. Zajmuje się przede wszystkim problematyką cen transferowych oraz zagadnieniami związanymi z podatkami dochodowymi, w tym sposobami legalnej optymalizacji podatkowej w ramach restrukturyzacji podmiotów gospodarczych, a także prawem bilansowym. Wieloletni pracownik Departamentu Rachunkowości i Podatków jednego z największych podmiotów gospodarczych w Polsce. Ekonomista, swoje kwalifikacje podnosił studiując na Podyplomowym Studium Podatkowym oraz Podyplomowym Studium Rachunkowości Finansowej i Zarządczej w Szkole Głównej Handlowej. Jest także absolwentem Studium Doradców i Ekspertów Podatkowych organizowanym przez ISP. Współautor Komentarza do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, Restrukturyzacji spółek kapitałowych, autor publikacji w Gazecie Prawnej, a także BISP.

uzyskania przychodu w wysokości niezamortyzowanej wartości tych środków.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, nie uważa się za koszty uzyskania przychodów strat w środkach trwałych oraz wartościach niematerialnych i prawnych w części pokrytej sumą odpisów amortyzacyjnych, o których mowa w art. 16h ust. 1 pkt 1. Wobec tego – a contrario – kosztem uzyskania przychodów będzie strata w środkach trwałych w części, w jakiej te środki nie zostały zamortyzowane. Stosownie do art. 16 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy nie uważa się za koszty uzyskania przychodów strat powstałych w wyniku likwidacji nie w pełni umorzonych środków trwałych, jeżeli środki te utraciły przydatność gospodarczą na skutek zmiany rodzaju działalności. Z powyższego przepisu wynika, że w przypadku, gdy likwidacja środków trwałych, w tym inwestycji w obcym

środku trwałym, została dokonana z tej przyczyny, że dotychczas wykorzystywany w działalności gospodarczej środek trwały utracił przydatność z racji zmiany rodzaju działalności, to poniesiona strata nie stanowi kosztu podatkowego. Jeżeli jednak wszelkie działania w zakresie racjonalnej gospodarki środkami trwałymi w ramach prowadzonej już działalności gospodarczej skutkuje likwidacją niektórych z tych środków są ekonomicznie i gospodarczo uzasadnione, nie mogą być kwalifikowane jako zmiana rodzaju działalności gospodarczej w rozumieniu wyżej cytowanego przepisu. W takim wypadku straty z likwidacji nie w pełni umorzonych środków trwałych, spowodowane tego rodzaju zdarzeniami, mogą być uznane za koszty uzyskania przychodu w wysokości niezamortyzowanej wartości tych środków.

Andrzej Łukiańczuk
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Warunki faktycznego zwiększenia podstawy opodatkowania w podatku od towarów i usług przy dotacji

Jak stwierdził WSA w Łodzi w wyroku z dnia 16 maja 2018 r. (Sygn. akt. I SA/Łd 265/18): „Dla uznania, że dotacja zwiększa podstawę opodatkowania konieczne jest stwierdzenie, że jest ona dokonywana w celu sfinansowania konkretnej czynności opodatkowanej, odpowiada całości lub części wynagrodzenia z tytułu tej czynności, jest związana z konkretną dostawą lub usługą. Dotacja nie podlega zaś opodatkowaniu, czyli nie jest wliczana do podstawy opodatkowania, gdy brak jest możliwości bezpośredniego powiązania dotacji z konkretną dostawą lub usługą, gdy brak jest możliwości wskazania, że dotacja finansuje w konkretnej wysokości cenę oferowanych towarów lub usług.”

Jak argumentował w niniejszym wyroku WSA: „Mając na uwadze treść art. 29 ust. 1 u.p.t.u. w kontekście wskazanego przepisu prawa unijnego należy stwier-

dzić, że dla uznania dotacji za zwiększającą podstawę opodatkowania konieczne jest stwierdzenie, że jest ona dokonywana w celu sfinansowania konkretnej czynności opodatkowanej, odpowiada całości lub części wynagrodzenia z tytułu tej czynności, czyli jest związana z konkretną oznaczoną dostawą lub usługą. O „bezpośredniości” związku pomiędzy dotacją a świadczeniem usług czy dostawą towaru i ważności tej cechy wypowiadał się Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W szczególności w wyroku z 22 listopada 2001 r. w sprawie C-184/00, LEX nr 223087, powoływanym w sprawie niniejszej przez obie strony postępowania, TSUE podkreślił, że sam fakt, iż dotacja (czy inny sposób dofinansowania) wpływa na ostateczną cenę świadczenia, co niemal zawsze ma miejsce, nie może być decydujący dla uznania, że dotacja ta powinna zwiększać podstawę opodatkowania. Jednocześnie wyjaśnił, że aby dotacja była bezpośrednio powiązana z ceną dostaw, w rozumieniu art. 11 VI Dyrektywy (zawierającego w ust. 1 lit. a normę analogiczną do art. 73 Dyrektywy 112), konieczne jest także by była ona wypłacana danemu podmiotowi bezpośrednio w celu umożliwienia mu

dostarczania określonych towarów lub świadczenia określonych usług. W celu ustalenia, czy dotacja stanowi takie wynagrodzenie, należy zauważyć, że cena towarów i usług musi, co do zasady, być ustalana nie później, niż w momencie zdarzenia podlegającego opodatkowaniu. Należy także zwrócić uwagę, iż zobowiązanie do zapłaty dotacji dokonane przez osobę, która jej udziela, rodzi korelat, jakim jest prawo beneficjenta do jej otrzymania, ponieważ dokonał on dostawy podlegającej opodatkowaniu. Ten związek pomiędzy dotacją a ceną musi być jednoznacznie widoczny na podstawie indywidualnej analizy okoliczności stanowiących podstawę wypłaty tego wynagrodzenia. Z drugiej strony nie jest konieczne, aby cena towarów lub usług bądź część tej ceny została ustalona, wystarczy by możliwe było jej ustalenie.

Zdaniem TSUE, niezbędne jest zweryfikowanie czy nabywcy towarów lub usług korzystali z tej dotacji udzielonej beneficjentowi. Cena jaką płaci nabywca musi być ustalana w taki sposób, że zmniejsza się ona w proporcji do dotacji przyznanej sprzedawcy towarów lub świadczącemu usługi, co zatem stanowi element ustalenia ceny, jakiej żąda ten ostatni (por. pkt 12-14 powołanego wyroku). W kwestii rozumienia wpływu otrzymanej dotacji na cenę oferowanego towaru lub usługi wypowiedziały się także krajowe sądy administracyjne. WSA w Rzeszowie w sprawie sygn. akt I SA/Rz 173/17, LEX nr 2303841 stwierdził, że dotacje obejmujące część kosztów bieżącej działalności beneficjenta prawie zawsze wpływają na cenę dostarczonych towarów i usług świadczonych przez beneficjenta. Z uwagi na to, że korzysta on z dotacji, może oferować towary i usługi po cenach niższych, po których nie mógłby zaoferować ich gdyby z dotacji nie korzystał. Nie jest konieczne, by dotacja odpowiadała bezpośrednio zwiększeniu ceny dostarczonych towarów, wystarczy by relacja pomiędzy związkiem ceny a dotacją, która może mieć charakter zryczałtowany, była istotna. Podobne stanowisko zajął WSA w Warszawie w wyroku z dnia 15 marca 2018 r., VIII SA/Wa 55/18, dostępnym w CBOSA. (...)nie ma też znaczenia, że pozyskana przez Gminę dotacja przeznaczona będzie na pokrycie kosztów projektu rozumianego jako pewna całość, a nie na dopłaty w ściśle określonych kwotach do sprzedaży poszczególnych usług na rzecz poszczególnych mieszkańców. Z treści art. 29a ust. 1 u.p.t.u. wynika bowiem, że dotacja ma mieć bezpośredni wpływ na cenę świadczonej usługi. Taka sytuacja zachodzi nie tylko wtedy, gdy świadczący usługę rozlicza kwotę dotacji wprost poprzez finansowanie poszczególnych sprzedaży, np. dopłat do biletów, ale także wtedy, gdy w sposób

niewątpliwy zostanie wykazane, że dotacja pokrywa usługodawcy część ponoszonych przez niego kosztów usługi, co w sposób oczywisty i wymierny powoduje, że nabywca usługi płaci za nią mniej, a to pomniejszenie zapłaty jest proporcjonalne do dotacji otrzymanej przez usługodawcę."

Przedmiotowy wyrok oznacza, że w praktyce niezbędnym jest każdorazowa analiza związku finansowania dotacyjnego z możliwością przypisania go do konkretnej dostawy lub też do tzw. działalności „ogólnej”. Działanie takie niewątpliwie komplikuje w praktyce wyznaczenie podstawy opodatkowania w przypadku prowadzenia działalności z finansowaniem dotacyjnym. Należy jednakże podkreślić, że w sytuacjach kontrowersyjnych, kiedy dotacja nie jest rozliczana bezpośrednio przez finansowanie poszczególnych sprzedaży, aby uznać, że dotacja miała bezpośredni wpływ na cenę świadczonej usługi, należy w sposób niewątpliwy wykazać, że dotacja pokrywa usługodawcy część ponoszonych przez niego kosztów usługi.

2. Interpretacje podatkowe

Sprzedaż gruntu przez gminę na rzecz jego dotychczasowego użytkownika wieczystego a podatek od towarów i usług

Sprzedaż nieruchomości na rzecz użytkownika wieczystego, będąca w istocie przekształceniem prawa wieczystego użytkownika w prawo własności nieruchomości, stanowi jedynie zmianę tytułu prawnego do nieruchomości i nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

W interpretacji indywidualnej z dnia 11 lipca 2018 r. (0115-KDIT1-2.4012.445.2018.1.PS) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wypowiedział się w kwestii opodatkowania podatkiem od towarów i usług sprzedaży nieruchomości dokonanej przez gminę na rzecz dotychczasowych użytkowników wieczystych.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., przez dostawę towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, rozumie się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel, w tym również oddanie gruntów w użytkowanie wieczyste. Organ wyjaśnił, iż: W celu przedstawienia właściwego rozumienia pojęcia „przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel” należy zaznaczyć, iż dotyczy ono tego rodzaju czynności, które dają nabywcy prawo do postępowania z nią jak właściciel. Chodzi tutaj przede

wszystkim o możliwość faktycznego dysponowania rzeczą, a nie rozporządzania nią w sensie prawnym. Istotą dostawy towarów nie jest bowiem przeniesienie prawa własności, zatem wyrażenia „prawo do rozporządzania jak właściciel” nie można interpretować jako „prawo własności”. Ponadto – zdaniem organu – przepisy Kodeksu cywilnego kształtujące uprawnienia użytkownika wieczystego na wzór uprawnień właściciela, jak również długi czas trwania użytkowania wieczystego wskazują, że oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste stanowi

przeniesienie prawa do rozporządzania tym gruntem jak właściciel.

Mając powyższe na uwadze, czynność sprzedaży nieruchomości dotychczasowemu użytkownikowi wieczystemu nie może być traktowana jako ponowna dostawa tej samej nieruchomości, gdyż do przeniesienia prawa do rozporządzania towarem jak właściciel już doszło. Należy zatem stwierdzić, że takowe zbycie gruntu nie będzie podlegało opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Negatywna decyzja ZUS w sprawie ubezpieczenia pracowników

Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 9 maja 2018 r. sygn. akt II UK 150/17 i II UK 241/17, orzekł że w sytuacji gdy pracodawca otrzymuje decyzję negatywną z ZUS w sprawie ubezpieczenia pracowników, to powinien wystąpić z wnioskiem do organu ubezpieczeń państwa unijnego, gdzie wysyła pracowników do pracy.

Spółka wystąpiła z wnioskiem do ZUS w Warszawie o wydanie zaświadczenia E-101 (obecnie A1) dla 10 pracowników. Formularz dotyczył polskich pracowników, którzy zostają oddelegowani do pracy w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej. ZUS odmówił w 2008 r. objęcia ubezpieczeniem kilku pracowników spółki, w tym Janusza W. i Władysława R. z tego powodu, że po pierwsze spółka nie prowadziła w Polsce działalności gospodarczej, a jedynie rekrutowała pracowników do pracy w krajach Unii, a po drugie – pracownicy byli zatrudnieni w jednym państwie unijnym, a nie kilku, jak nakazuje Rozporządzenie Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (artykuł 14 ust. 2 lit. b).

Pracodawca odwołał się do sądów pracy, ale te w dwóch instancjach przyznały rację ZUS-owi. Wobec tego spółka złożyła skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, twierdząc, że ZUS, który do 2008 r. wydawał takie zaświadczenia, teraz blokuje działalność spółki. Efektem niewydania zaświadczenia jest niemożność

zatrudnienia pracownika na dotychczasowych zasadach, gdyż nie ma on ubezpieczenia społecznego, a w razie wypadku musi pokrywać koszty choroby z własnej kieszeni.

W sprawie jednego z pracowników powodowej spółki Trybunał UE w Luksemburgu wydał orzeczenie w październiku 2012 r (C-115/11). Według Trybunału art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z 14.06.1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. należy interpretować w ten sposób, że osoba, która na podstawie kolejnych umów o pracę wskazujących jako miejsce jej świadczenia terytorium kilku państw członkowskich pracuje w rzeczywistości w okresie obowiązywania każdej z tych umów w jednym czasie wyłącznie na terytorium jednego z tych państw, nie może być objęta zakresem pojęcia „osoby zwykle zatrudnionej na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich” w rozumieniu tego przepisu.

Sąd Najwyższy oddalił skargi kasacyjne. W ocenie SN spółka nietrafnie wskazała w umowie kilka państw, gdy tymczasem w spornym okresie pracownik świadczył pracę jedynie we Francji. A więc sądy prawidłowo oddaliły wniosek spółki. Nie zatrudniała ona w Polsce pracowników, ale rekrutowała ludzi do pracy na budowach w Europie. Spółka powodowa nie miała statusu

przedsiębiorstwa, które deleguje pracowników. W ocenie sądu Trybunał wyraźnie stwierdził, że pracownik nie jest objęty ubezpieczeniem w kraju pochodzenia, czyli w Polsce, zatem ZUS powinien zawiadomić państwo członkowskie o odmowie ubezpieczenia, gdzie

pracuje zatrudniony w spółce. Ponadto SN podkreślił, że w momencie otrzymania przez pracodawcę decyzji negatywnej z ZUS w sprawie wniosku A-1, to powinien on wystąpić z wnioskiem do organu ubezpieczeń państwa unijnego.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Czy objęcie udziałów w zamian za wkład pieniężny może rodzić powstanie przychodu podatkowego?

Organy podatkowe wyrażają obecnie kuriozalny pogląd, że w przypadku obejmowania udziałów w zamian za wkład pieniężny powstaje przychód podatkowy, gdy wartość nominalna objętych udziałów jest niższa od ich wartości rynkowej. Stoją one bowiem na stanowisku, że nadwyżka pomiędzy wartością rynkową objętych udziałów a wydatkami na ich objęcie podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych w momencie ich objęcia. Takie stanowisko zajął m. in. Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu w interpretacji indywidualnej z dnia 17 marca 2016 r. (sygn. ILPB2/4511-1-61/16-3/MK) oraz Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach w interpretacji indywidualnej z dnia 8 marca 2016 r. (sygn. IBPBII/2/415-1577/12/MMa). Swoje stanowisko organy

podatkowe uzasadniają treścią art. 11 ust. 2b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zgodnie z którym gdy następuje otrzymanie świadczeń poniżej ich wartości pieniężnej – określonej na podstawie cen rynkowych stosownych w obrocie udziałami tego samego rodzaju – to przychodem jest różnica pomiędzy wartością tych udziałów a wydatkami poniesionymi na ich nabycie. Stanowisko takie, zdaniem organów podatkowych, potwierdza treść art. 24 ust. 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który wyłącza z opodatkowania dochód stanowiący nadwyżkę pomiędzy wartością rynkową akcji objętych (nabytych) przez osoby uprawnione na podstawie uchwały walnego zgromadzenia a wydatkami poniesionymi na ich objęcie (nabycie). Owo wyłączenie, jak twierdzą organy podatkowe, dotyczy jedynie akcji, co oznacza, że nabycie w takich warunkach udziałów nie korzysta z wyłączenia od opodatkowania.

PODATKI I OPŁATY LOKALNE

Techniczne względy uniemożliwiające wykorzystanie gruntów budowlani i budynków w prowadzeniu działalności gospodarczej

Art. 1 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w brzmieniu do dnia 1 stycznia 2016 r. wyłączał z zakresu pojęcia gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej te grunty, budowle lub budynki, które nie mogły być wykorzystywane do prowadzenia działalności ze względów technicznych. W praktyce przepis ten budził wiele wątpliwości i jako, że przepis powyższy w dalszym ciągu jest aktualny w stosunku do stanów faktycznych sprzed

nowelizacji, jest przedmiotem rozbieżnego orzecznictwa sądów administracyjnych.

W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie wskazywano, że podstawowym kryterium związku z działalnością gospodarczą jest samo posiadanie danej nieruchomości przez podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Istotne jest, że związek danej nieruchomości z prowadzeniem działalności gospodarczej oznacza także związek pośredni, służący prowadzonej działalności i nie może być utożsamiany jedynie z działalnością faktyczną. Tym samym o tym, czy dana nieruchomość pozostaje związana z działalnością gospodarczą, nie przesądza to, czy działalność gospo-

darca jest w danym obiekcie rzeczywiście prowadzona, ale to, czy jest w posiadaniu przedsiębiorcy. Przejściowe niewykorzystywanie przez podmiot gospodarczy części nieruchomości do wykonywania działalności gospodarczej nie daje podstaw do tego, by do wymiaru podatku od nieruchomości nie miały zastosowania stawki przewidziane dla nieruchomości związanych z działalnością gospodarczą (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 listopada 2014 r., II FSK 3049/12).

Ustawodawca w praktyce dopuszcza możliwość wyłączenia z zakresu przedmiotów opodatkowania nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczych, które nie mogą być w tej działalności trwale wykorzystywane ze względów technicznych, nie definiując jednak pojęcia „względy techniczne”, ani nie odsyłając w tym zakresie do przepisów prawa budowlanego. W dniu 5 czerwca 2018 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wydał wyrok, w którym odniósł się bezpośrednio do powyższej problematyki. Jak wskazał WSA: „Co istotne, w powołanym wyżej przepisie ustawodawca posłużył się sformułowaniem „nie jest i nie może być wykorzystywany” do prowadzenia działalności gospodarczej. Zdaniem Sądu zwrot ten oznacza, że przeszkoda w korzystaniu z nieruchomości wynikająca bezpośrednio z jej stanu technicznego musi mieć charakter trwały, a zarazem obiektywny, niezależny od woli i możliwości produkcyjnych, bądź finansowych danego podmiotu (por. też wyroki NSA: z dnia 9 stycznia 2009 r., II FSK 1354/07; z dnia 5 czerwca 2014 r., II FSK 1626/12; z dnia 16 września 2014 r., II FSK 2222/12; z dnia 25 listopada 2015 r., II FSK 2449/13; z dnia 18 października 2017 r. II FSK 2771/15). Nie można przy tym pojęcia trwałości występowania przeszkody w wykorzystywaniu przedmiotu opodatkowania w działalności gospodarczej rozpatrywać wyłącznie w odniesieniu do danego roku podatkowego. Takie zawężenie do jednego lub kilku lat podatkowych świadczyłoby wyłącznie o przejściowych i okresowych względach technicznych uniemożliwiających wykorzystywanie nieruchomości w działalności gospodarczej. W ocenie Sądu organy zasadnie oceniły, że prace budowlane podjęte na tej podstawie nie miały charakteru trwałego, a jedynie przejściowy, zmierzający do finalnego skutku, jakim jest odnowa i poprawa standardu przedmiotu opodatkowania budynku. Nie była to zatem okoliczność wskazująca na zaistnienie „względów technicznych”, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. Przebudowa budynku wynikała z woli oraz możliwości produkcyjnych i finansowych skarżących. Nawet jeżeli była prowadzona na przestrzeni kilku lat

(i być może jeszcze się nie zakończyła), stanowi jedynie przemijającą przeszkodę do wykorzystania tego budynku w działalności gospodarczej.”

Uwzględniając tezy wskazanego powyżej wyroku podkreślić należy, że tylko i wyłącznie trwała (a nie czasowa) przeszkoda w wykorzystywaniu przedmiotu opodatkowania w działalności gospodarczej wyłącza go z definicji art. 1a ust. 1 pkt 3 w brzmieniu do 1 stycznia 2016 r. Należy przy tym podkreślić, że w orzecznictwie sądowoadministracyjnym prezentowany jest również pogląd odmienny. Np. w wyroku z dnia z dnia 10 września 2015 r. o sygn. II FSK 1972/13 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że względy techniczne, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., mogą także być wynikiem postępu technologicznego. Bez przebudowy lub adaptacji korzystanie z budynku lub budowli zgodnie z ich pierwotnym przeznaczeniem może być niemożliwe z uwagi na prawem określone warunki techniczne, przy czym niemożność ta ma charakter trwały nawet wówczas, gdy możliwe jest (technicznie) dostosowanie budynku do nowych, obowiązujących norm technicznych.

Uwzględniając przedstawiony powyżej wyrok NSA, wskazać należy, że nie istnieje w pełni utrwalona linia orzecznicza co do omawianego problemu. Wydaje się przy tym, że względy słusznościowe przemawiałyby za podejściem, jakie zaprezentowane zostało w wyroku NSA. Hipotetyczna bowiem możliwość wykorzystania danego budynku, gruntu lub budowli w działalności gospodarczej wymaga uwzględnienia nieograniczonej wręcz ilości zmiennych. Pogląd powyższy jest jednak poglądem mniejszościowym.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **każdorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. 22 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. 22 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. 22 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. 22 517 30 60, 501 01 01 08 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. 22 517 30 94, 501 603 910 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. 22 517 30 60 wew. 215, 601 365 765 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p>
<p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowań Podatkowych Jacek Aninowski tel. 22 517 30 87 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Marketingu Andrzej Sarna dyrektor tel. 22 517 30 86, 501 603 907 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p>
<p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. 22 517 30 60, 602 652 955 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Departament Prawny Jacek Pyssa tel. 22 517 30 67, 501 455 500 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. 22 517 30 60 wew. 141 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p>
	<p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Katarzyna Wawrzonkiewicz dyrektor biura tel. 22 517 30 76 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy, główny specjalista w dziale audytu podatkowego tel. 22 517 30 69, 501 134 269 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kaleńska 8 04-367 Warszawa tel. 22 517 30 70 fax. 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>
	<p>Jarosław Stefaniak Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 10832</p>	

Departamenty

Departament Audytu Finansowego

Jarosław Stefaniak
Kierownictwo Departamentu
Biegły Rewident nr ew. 10832
tel. 22 517 30 70 wew. 203, 504 403 041
e-mail: jaroslaw.stefaniak@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Kierownictwo Departamentu
Certyfikat Księgowy nr ew. 7367/2004
tel. 22 517 30 70 wew. 233, 506 067 205
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Kierownictwo Departamentu
tel. 22 517 30 70 wew. 238, 501 603 907
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Kierownictwo Departamentu
Doradca Podatkowy nr ew. 00777
tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855
renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-046 Kraków tel. 12 429 24 01 fax 12 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7B 40-056 Katowice tel. 32 259 71 50 fax 32 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. 61 843 09 21/22 tel./fax 61 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>